

J. E. Bogomil:

Podleskov Jožek in Judje.

Podleskov Jožek in njegova stara mamica sta velika prijatelja. Kako ga pa mamica tudi lepo uče! Ko je Jožek nastopil pot v šolo, je vedel že toliko lepega o svojem ljubem Jezusčku, da so se mu v šoli kar čudili.

»Kdo ti je pa vse to povedal?« so ga vprašali večkrat gospod katehet.

»Mamina mama,« je moško odgovoril Jožek.

Tiste dni okrog Velike noči so pa mati pripovedovali Jožku prelepe zgodbe o Jezusovem trpljenju in o njegovi smrti. Ravno so mu pripovedovali, kako so Judje dobrega Jezusa hudo sovražili, kako so ga bičali, s trnjem kronali, kar jih prekine Jožek z vzklikom:

»Mati!«

»No —?«

»Škoda, da mene takrat še ni bilo na svetu!«

»Pa zakaj?«

»Ali bi jih bil jaz nabil, tiste grde Jude!«

»Ti pa že, ti! Saj si še premajhen. Pa sam!«

»Saj bi ne bil sam! Gričarjev Polde bi bil tudi potegnil z menoj, pa Gostinčarjev Nacek tudi. Ali bi jih bili! Ali mislite, da bi bili mi takrat majhni!«

»Pojdi no, pojdi!«

»Prav res, mati. Jaz bi bil tako močan, da bi se me vsi bali. Gričarjevega se pa že sedaj skoro vsi boje. Gostinčarjev zna pa tako daleč metati kamenje! Judje bi bili tako tekli, da bi bilo kaj. Mi bi jim bili pa Jezusa vzeli, pa bi ga bili k nam pripeljali, mati!«

Kar oči so se svetile Jožku, tako mu je šlo vse na boj, in tako je želel Jezusa pripeljati na Podleskov dom.

»Jožek, ti ne veš, kako je to. Vidiš, Jezus je moral toliko trpeti, da nas je rešil pogubljenja v

peklu. Tebe je imel rad in mene in vse ljudi je imel rad, pa je toliko trpel za nas vse.«

»Saj vem to, mati. Jaz imam tudi rad Jezusa; na Jude sem pa hud, strašno hud.«

Pa je res sovražil Podleskov Jožek Jude. Še tisti dan je poiskal Gostinčarjevega in Gričarjevega. Vsi skupaj so šli k Martinovemu križu. Tam v podnožju križa, ki stoji zasajen v težek kamen, so spodaj tudi štiri postave Judov. Vsi trije so se spravili nad tiste podobe, pa jih praskali in razbijali, da se je vse kadilo: nobenemu niso prizanesli. Ravno so zadnjega Juda obdelovali — kar pridejo Martinov oče pogledat, kaj je ta vrišč pri križu. O nadloga — zdaj je pa bilo s pogumom naenkrat pri kraju: strah se poloti mladih src, in urne noge poneso bežeče proti domu.

»Kakšno škodo so mi zopet naredili ti otroci!« zarobantijo Martinov oče. »Kdo jo bo pa plačal? Kdo povrnil? Ali naj pustim Jude take, kakršni so zdaj?«

Vso reč so zvedeli še tisti večer pri Podleskovih, pri Gričarjevih in pri Gostinčarjevih. A fantje so povedali po pravici, zakaj so to storili. In huda ura se je še dosti hitro in mirno polegla.

»To ni prava ljubezen do Jezusa,« so rekli Jožku Podleskova stara mati. »Če gremo in delamo škodo, kakor ste jo vi danes, to ni prav. Judje so že prejeli svojo kazen; čemu bi jih zdaj še ti kaznoval? Če res ljubiš Jezusa, potem se varuj greha, lepo moli pa rad ubogaj. To mu bo bolj všeč kakor še tako razbijanje po Judih. Škodo delati, kakor ste jo vi naredili, je greh. Danes še ni bilo ravno tako hudo, ker niste delali škode iz hudobije; vnovič pa ne smete nikoli več kaj takega.«

»Mati, ali je res Bog Jude kaznoval?«

»Prav res! Bog dobro plačuje in hudo kaznuje. Saj znaš šest resnic, ali ne.«

»Gotovo so šli vsi v pekel?«

»To ve le sam Bog. Mi jih ne smemo soditi.«

»Mati, prav gotovo so šli v pekel.«

»Nikar jih ne sodi, Jožek.«

»V pekel so šli, v pekel, pa jel!«

In ni hotel odjenjati Jožek od te svoje sodbe.

Gotovo bi bil pa odjenjal, ko bi bil vedel, koliko strahu mu bo še rodila ta obsodba. Gotovo bi bil Jude bolj milo sodil, ali pa bi bil sodbo prepustil Bogu, kakor so ga učili stara mati.

Judje so bili torej — kakor jih je Jožek obsodil — v peklu.

Poboljšali se pa gotovo niso nič. Ravnotako so v peklu hudobni, kakor so bili takrat, ko so umorili dobrega Jezusa, ali pa še bolj. Gotovo so tudi že zvedeli, da jih Podleskov Jožek sovraži. Mogoče že tudi vedo, da jim je pri Martinovem križu razpraskal obraze, pa še Gričarjevega in Gostinčarjevega je v to našuntal. Če imajo pa tudi v peklu tako dolge sulice, kakor jih je videl Jožek pri Martinovem znamenju ali pa v cerkvi na križevem potu, potem se bodo pa še gotovo prekopali in prerili skozi zemljo do njega pa ga nasadili na sulice. Podnevu pač ne, ampak takole ponoči, ko nikamor ne vidiš! Takrat ti pa že zna kakšen Jud predreti zemljo.

Dolgo časa potem ni upal Jožek ponoči prestopiti hišnega praга, samó zaradi Judov. In koliko noči se mu je potem sanjalo o tem, o čemer je mislil podnevi. Jokal je včasih v sanjah, bil okrog sebe, pa umikal se v kakšen kot, da mu je bilo v resnici včasih vroče.

Ti prebiti Judje!

Stari materi je potem zaupal svoje križe. Pa je res pomagalo.

Martinov oče so dali potem podobe popraviti. Nekaj so plačali sami, nekaj so dali sosedje. Jožek je pa tudi nesel čisto novo desetico, ki mu jo je dal mesar takrat, ko je kupil Podleskovega Sivčka. Težko se je ločil Jožek od desetice, ali zaradi ljubelega miru pred Judi jo je le dal.

Včasih je pa tudi — kakor so mu naročili stara mati — izmoli kakšen »Očenaš« za tiste Jude in pa za vse Jezusove sovražnike.

Odtlej pa uživa Jožek zopet rajski mir nedolžnega srca. Ne pozna več nobenega drugega sovraštva kot sovraštvo do greha.

